

vimaorthodoxias.gr

Άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων: Η μετάνοια προκαλεί σωτηρία

Newsroom

6–7 Minuten

**[ΑΓΙΟΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ](#): Ας έρθουμε σε
παραδείγματα αμαρτωλών που σώθηκαν με
τη μετάνοια.**

Ίσως κάποια από τις γυναίκες να πει: «Μόλυνα την ψυχή και το σώμα μου με κάθε είδους ακολασίες. Άραγε μπορώ να σωθώ;». Θυμήσου, γυναίκα, τη Ράβ την πόρνη, και προσδόκησε κι εσύ τη σωτηρία. Γιατί αν εκείνη, που αμάρτανε φανερά και μπροστά σε όλους, σώθηκε με τη μετάνοια, δεν θα σωθείς κι εσύ με τον ίδιο τρόπο; Ζήτησε να μάθεις πώς σώθηκε εκείνη. Αυτό μόνο είπε: «Ο Θεός σας είναι ο μόνος αληθινός Θεός

στον ουρανό και στη γη» (Ι. Ναυή 2:11). Από τη βαθειά συναίσθηση της ακολασίας της, δεν τόλμησε να πει, «ο Θεός μου», αλλά «ο Θεός σας». Ολοφάνερη έχει τη μαρτυρία της σωτηρίας της στο στίχο των Ψαλμών: «Θα θυμηθώ τη Ραάβ και τη Βαβυλώνα και θα τις συγκαταλέξω ανάμεσα σ' εκείνους που μ' αναγνωρίζουν» (Ψαλμ. 86:4).

Πόσο μεγάλη είναι η φιλανθρωπία τού Θεού! Μνημονεύει και την πόρνη μέσα στην Αγία Γραφή. Και μάλιστα δεν λέει απλά, «Θα θυμηθώ τη Ραάβ και τη Βαβυλώνα», αλλά προσθέτει «που μ' αναγνωρίζουν», οι οποίες δηλαδή με γνωρίζουν και με λατρεύουν.

Υπάρχει λοιπόν σωτηρία και για τους άνδρες και για τις γυναίκες. Σωτηρία, την οποία προκαλεί η μετάνοια.

Αλλά κι αν ακόμα ένας ολόκληρος λαός αμαρτήσσει, η αμαρτωλότητά του δεν ξεπερνάει τη φιλανθρωπία τού Θεού. Ο Ισραηλιτικός λαός στην έρημο τού Σινά λάτρεψε το χρυσό μοσχάρι. Ο Θεός όμως δεν έπαψε τις εκδηλώσεις της φιλανθρωπίας Του. Οι άνθρωποι Τον αρνήθηκαν.

Ο Ίδιος όμως δεν αρνήθηκε τον εαυτό Του.

Μολονότι λάτρεψαν το είδωλο, δεν σταμάτησε να τους ευεργετεί.

Και τότε δεν αμάρτησε μόνο ο λαός. Αμάρτησε μαζί του και ο Ααρών, ο αρχιερέας! Αναφέρει ο προφήτης Μωυσής: «Ήταν πάρα πολύ οργισμένος ο Κύριος και εναντίον τού Ααρών τόσο, που ήθελε να τον εξοντώσει. Τότε, στη δύσκολη αυτή ώρα, προσευχήθηκα και για τον Ααρών, και ο Θεός τον συγχώρησε» (Δευτ. 9:20).

Έσφαλε ο Δαβίδ. Καθώς σηκώθηκε το δειλινό από το κρεβάτι και βημάτιζε στο δωμάτιο, κοίταζε απρόσεκτα κι έπεσε στην αμαρτία. Δεν νεκρώθηκε όμως η καλή του διάθεση ν' αναγνωρίσει το σφάλμα του.

Ήρθε ο προφήτης Νάθαν, για να τον ελέγξει και να γιατρέψει το τραύμα του. Ο υπήκοος είπε στο βασιλιά πως αμάρτησε βαριά και πως ο Θεός ήταν οργισμένος μαζί του. Ο πορφυροφόρος Δαβίδ δεν αγανάκτησε. Δεν στάθηκε στο πρόσωπο του Προφήτη, αλλά ύψωσε τη σκέψη σ' Αυτόν που τον έστειλε. Δεν τον σκλήρυνε ο εγωισμός της εξουσίας πάνω σε τόσο πλήθος

στρατιωτών, που είχε γύρω του, γιατί έφερε στο νου του τον αγγελικό στρατό τού Κυρίου.

Δοκίμασε αγωνία, νιώθοντας σαν ορατό τον Αόρατο. Και απάντησε στον Προφήτη, ή μάλλον στον ίδιο τον Θεό, που τον έστειλε: «Αμάρτησα στον Κύριο!» (Β' Βασ. 12:13).

Βλέπεις την ταπεινοφροσύνη του βασιλιά;
Βλέπεις την εξομολόγηση του; Μήπως είχε ποτέ πριν ελεγχθεί από κανένα; Μήπως είχαν μάθει την αμαρτία του πολλοί; Αμάρτησε, κι αμέσως ο προφήτης παρουσιάστηκε. Μόλις του απήγγειλε την κατηγορία, ο φταίχτης ομολόγησε το σφάλμα του. Και επειδή το ομολόγησε με ειλικρινή μετάνοια, γρήγορα εκδηλώθηκε και η θεραπεία, η συγχώρηση.

Ο προφήτης Νάθαν παρηγόρησε τον Δαβίδ με την αναγγελία της συγχωρήσεως τού Θεού. Εκείνος όμως δεν εγκατέλειψε τη μετάνοια. Αντί για βασιλική πορφύρα, ντύθηκε πένθιμο δουλικό σάκκο. Αντί σε χρυσοστόλιστο θρόνο, κάθησε πάνω σε χώμα και στάχτη. Και δεν κάθησε μόνο πάνω σε στάχτη, αλλά και έφαγε στάχτη, καθώς ο ίδιος λέει: «Τρώω στάχτη αντί για ψωμί και το νερό που πίνω το ανακατεύω με τα δάκρυα μου»

(Ψαλμ. 101:10).

Έλιωσε απ' τα δάκρυα τα μάτια του, που έγιναν αφορμή να συλλάβει την αισχρή επιθυμία: «Κάθε νύχτα λούζω το κρεβάτι μου και βρέχω το στρώμα μου με δάκρυα» (Ψαλμ. 6:7).

Οι άρχοντες τον παρακαλούσαν να διακόψει τη νηστεία. Αυτός όμως δεν υποχωρούσε.

Ολόκληρη εβδομάδα νήστεψε από κάθε τροφή.

Αν λοιπόν ένας βασιλιάς με τέτοιο τρόπο εκδήλωνε τη μετάνοια του, εσύ, ο απλός άνθρωπος, δεν θα εξομολογηθείς;

Αργότερα πάλι, όταν επαναστάτησε ο Αβεσσαλώμ, ενώ υπήρχαν πολλοί άλλοι δρόμοι διαφυγής, ο Δαβίδ προτίμησε να γλυτώσει φεύγοντας προς το όρος των Ελαιών. Σαν να προσευχόταν έτσι στο Λυτρωτή, που έμελλε από κει να αναληφθεί στους ουρανούς. Στη δύσκολη μάλιστα εκείνη περίπτωση, ο Σεμεΐ άρχισε να βρίζει και να καταριέται το βασιλιά. Ο Δαβίδ όμως τον αντιμετώπιζε με ταπείνωση και μακροθυμία, λέγοντας: «Αφήστε τον! Ο Κύριος τού είπε να με καταριέται» (Β' Βασ. 16:10). Γιατί ήξερε πως συγχωρούνται οι αμαρτίες εκείνου που συγχωρεί

τους άλλους.

Βλέπεις την ωφέλεια της εξομολογήσεως;

Βλέπεις ότι σώζονται όσοι μετανοούν;

Η εξομολόγηση μπορεί και τη φωτιά να σβήσει

και τα θηρία να ημερέψει. Αν αμφιβάλλεις,

θυμήσου τι έγινε με τον Ανανία, τον Αζαρία και

τον Μισαήλ μέσα στο καμίνι της Βαβυλώνας.

Πόσες βρύσες θα μπορούσαν να σβήσουν τη

φλόγα που ανέβαινε σε ύψος σαράντα εννέα

πήχεων; Όπου όμως υψωνόταν η τεράστια

φλόγα, εκεί σαν ποτάμι ξεχύθηκε η πίστη των

τριών νέων και εκεί ακούστηκε η προσευχή της

μετάνοιας: «Δίκαιος είσαι, Κύριε, για όλα όσα

επέτρεψες να πάθουμε, γιατί αμαρτήσαμε και

ανομήσαμε» (Δαν., Πρ. Αζαρίου 3,5).

Η μετάνοια διέλυσε τη φλόγα! Βεβαιώσου απ'

αυτό για τη δύναμη της να σβήνει και τη φλόγα

της κολάσεως.

Φιλάνθρωπος είναι ο Κύριος. Γρήγορος στη

συγχώρηση. Αργός στην τιμωρία. Κανείς λοιπόν

ας μην απελπίζεται για τη σωτηρία του.

Ο Πέτρος, ο κορυφαίος των Αποστόλων,

φοβήθηκε μια δούλη κι αρνήθηκε τρεις φορές το

Χριστό. Μεταμελήθηκε όμως κι έκλαψε πικρά (Ματθ. 26:69-75). Το κλάμα φανέρωνε την ολόψυχή του μετάνοια. Γι' αυτό δεν έλαβε μόνο τη συγχώρηση για την άρνηση, αλλά και την αποκατάσταση στο αποστολικό αξίωμα.

Έχοντας λοιπόν, αδελφοί, τόσα παραδείγματα ανθρώπων που αμάρτησαν και μετανόησαν και σώθηκαν, πρόθυμα κι εσείς να μετανοείτε και να εξομολογείσθε. Έτσι θα λάβετε τη συγχώρηση των αμαρτιών σας και θ' αξιωθείτε να κληρονομήσετε τη βασιλεία των ουρανών μαζί με όλους τους αγίους.

Από το βιβλίο: Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ, τόμος Α', Ι. Μ. Παρακλήτου, σελ. 119 (αποσπάσματα).